

jetkem povinné strany již složením na soudě podle § 1425 obč. zák., nýbrž teprve, až bude vydána některé z osob, která si na peníze v ní uložené činí nároky, a že není závady, by nebyla předmětem zajišťovací exekuce, při čemž však ani nevysvítá, o který z prostředků exekučních, vytčených v § 374 ex. ř., tu šlo.

Čís. 12014.

Udržuje-li žalobce původní právní důvod žalobního nároku, opírá-li však žalobní nárok i ještě o další právní důvod, jest pro otázku, zda jde o změnu žaloby, rozhodné, zda žalobce dosavadní skutkový přednes jen po právní stránce kvalifikuje jiným právním důvodem, či zda míní tento důvod opřítí ještě o jiný, z náznaků snad vyvozovatelný, avšak dosud neučiněný přednes. V onom případě by nešlo o změnu žaloby, v tomto případě by šlo o změnu žaloby ve smyslu § 235 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, R I 835/32.)

Žalobní nárok na zaplacení peněžité pohledávky byl původně opřen o smlouvu, při ústním jednání dne 4. června 1932 přednesl žalobce, že žalobní nárok jest odůvodněn též z důvodu náhrady škody. Soud první stolice tuto změnu žaloby nepřipustil, rekursní soud změnu žaloby připustil. Důvody: O změně žaloby po rozumu ustanovení § 235 c. ř. s. lze mluvit jen tehdy, když na místo původního právního důvodu nastupuje důvod jiný, nikoli však i tehdy, když k původnímu žalobnímu důvodu přistoupí ještě důvod další. V souzeném případě je důvodem žaloby smlouva o půjčku. Od tohoto prvního důvodu stěžovatel ve sporu neustoupil, nýbrž založil při líčení dne 4. června 1932 žalobu též na právním důvodu náhrady škody, při čemž skutkový základ žaloby změny nedoznal. V tom však změnu žaloby spatřovati nelze, nýbrž jen její doplnění, které je dovoleno i bez souhlasu strany žalované a na které se ustanovení § 235 c. ř. s. nevztahuje.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Žalobní nárok byl původně opřen o smlouvu, jejímž předmětem bylo úplatné přenechání lešení k použití. Při ústním jednání dne 4. června 1932 pak přednesl žalobce, že žalobní nárok jest odůvodněn též z důvodu náhrady škody. Tento nový přednes jest však nejasný. Jest sice z něho patrné, že žalobce původní právní důvod žalobního nároku i nadále udržuje, že však opírá žalobní nárok ještě také o právní důvod náhrady škody. V tom směru však jest nejasné, zda žalobce dosavadní skutkový přednes jen po právní stránce kvalifikuje in eventum jako náhradu škody, či zda míní tento důvod opřítí ještě o jiný, z náznaku snad vyvozovatelný, avšak dosud neučiněný přednes jak co do důvodu, tak co do výše náhradního nároku. V onom případě by nešlo o změnu žaloby podle § 235 c. ř. s., protože právní posouzení náleží soudu, a jest v té

příčině právní posouzení strany nerozhodné. V druhém případě však by šlo o změnu žaloby, protože by nešlo již jen o právní posouzení, nýbrž o zcela odlišný skutkový podklad pro nárok nově — třebaš jen in eventum — uplatněný. Za tohoto stavu věci jest nutno, aby použitím ustanovení § 182 c. ř. s. tato nejasnost byla odstraněna. Teprve pak bude lze posouditi, zda jde o změnu žaloby, a, pakli ano, zda by připuštění změny přivedilo značné stížení nebo průtah jednání, kteroužto otázku bude — nastane-li toho potřeba — po doplnění na novém podkladu znovu prozkoumati.

Čís. 12015.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Bylo-li v prospektu upozorňujícím na příležitost inserovati v časopise A. uvedeno, že časopis ten v době, kdy časopis B. byl úředně zastaven, byl dodáván odběratelům zastaveného časopisu a že od té doby jest silně rozšířen a zejména v určitých kruzích oblíben, — jde jen o údaj, od kdy jest časopis rozšířen a oblíben, neměla tím však býti naznačena jakákoliv jiná spojitost nynějšího časopisu A. s časopisem B., jež by mohla býti tomuto na úkor nebo na újmu, nýbrž jde jen o dovolenou reklamu.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, Rv I 584/31.)

Nakladatelství novinářské Wolf v Žatci rozesílalo prospekty, ve kterých byla tato věta: »Deutsche Morgenzeitung, ein Überlandblatt, das 1919, als die Bohemia behördlich eingestellt war, 4 Monate lang als Ersatzblatt an die Bohemiaabonnenten geliefert wurde und seit jener Zeit im deutschen Gebiete der Republik stark verbreitet und namentlich in Handel- und Gewerbekreisen stark beliebt ist«. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se »Rota« akc. spol. pro novinářství a knihtiskařství, dříve »Deutsche Zeitungsaktiengesellschaft« v Praze na Ludvíku Wolfovi, majiteli novinářského nakladatelství Wolf v Žatci, by bylo uznáno právem, že žalovaný jako vlastník novinářského nakladatelství »Wolf« jest povinen, v prospektech vedlejší větu »... das 1919, als die Bohemia behördlich eingestellt war, 4 Monate lang als Ersatzblatt an die Bohemiaabonnenten geliefert wurde und seit jener Zeit im deutschen Gebiete der Republik stark verbreitet und namentlich in Handel- und Gewerbekreisen beliebt ist...« vynechatí a rozšiřování tohoto prospektu, ve kterém tato věta jest obsažena, zanechatí. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V jednání žalované strany nelze shledati skutkovou povahu nekalé soutěže, a to ani podle § 1, ani podle § 2 zákona o nek. sout. Zákon má v těchto předpisech na mysli jen jednání způsobilé poškoditi soutěžitele neb údaje způsobilé zjednati podniku přednost na úkor jiných soutě-